

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det er måske lidt i forlængelse af hr. Henrik Dam Kristensens kommentar. Vil det så sige, at den dag Kommissionen bliver direkte valgt, kan Dansk Folkeparti støtte en ny traktat?

For at holde os til denne traktat og de udspil, vi har set her, er det så det eneste udestående problem, hr. Peter Skaarup har? For det eneste, jeg hører af negativt, er spørgsmålet om kommissærer, og det er jo sådan set allerede en realitet i dag, for med Nicetraktaten er der jo givet mulighed for, at ikke alle lande kan få en kommissær.

Vi hørte før spørgsmålet om nationale parlamenter, og der synes Peter Skaarup sådan set, det er et lille fremskridt. Hvad er der af tilbage-skridt i det forslag, der ligger på bordet, set med Dansk Folkepartis øjne?

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Det er der jo god tid til at debattere nu og i fremtiden. Jeg synes, jeg har nævnt en del ting, men jeg vil gerne repetere dem.

For det første indeholder forslaget et spørgsmål om en EU-præsident. Man vil indføre en EU-præsident, en EU-udenrigsminister, og det er noget, som Venstre på deres opstillingsmøde til Europa-Parlamentet valgte at tage ud, i hvert fald i den ordlyd, det havde.

Man har valgt at give mindre magt til de små lande i det kompromis, der lå omkring stemme-regler.

Man har valgt at give færre medlemmer af Europa-Parlamentet til et land som f.eks. Danmark. Vi får færre, vi skal vælge i fremtiden.

Man har valgt ikke at lave den blokering eller det røde kort, som de nationale parlamenter skulle bruge, hvis de skulle blokere med hensyn til afgørelser efter nærhedsprincippet.

Der er desværre masser af tidsler i det her forslag, og det tror jeg godt fru Charlotte Antonsen ved, men det kniber med i EU-debatterne – og det er det, der er ærgerligt – at man her i Folketinget snakker rent ud af posen og siger: Ja, der er de fem tidsler eller de ti tidsler, dem vil vi have ud, og det kæmper vi for. Man kører noget alibipolitik og noget strategi, og det er det, der i den sidste ende gør, at det kan ende med, at befolkningen overhovedet ikke lytter til det store politiske flertal her i Folketinget. Det er det store problem ved EU og de debatter, vi har, at der desværre er et flertal i Folketinget, der ikke vil se

i øjnene, at der er en udbredt skepsis, ikke bare i Danmark, men generelt i EU over for mere magt til EU.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Kunne hr. Peter Skaarup ikke sige, hvad der er Dansk Folkepartis holdning til EU som sådan, for lige pludselig blev det et spørgsmål om, at Tyrkiet ikke måtte komme med, fordi man i Tyrkiet havde den anden religion – og måske oven i købet den anden kultur? Men har modstanden mod EU noget med det at gøre? Er det ikke en meget mere fundamental modstand, som Dansk Folkeparti har mod EU?

Diskussionen om, hvilken kultur man har i Tyrkiet, burde vel være ligegyldig, hvis udgangspunktet var, at man sagde, at forudsætningen for, at man overhovedet kan acceptere Tyrkiets optagelse i EU, er, at de overholder alt, hvad der er af menneskerettigheder og den slags ting. Hvis folk overholder menneskerettighederne, behandler mindretal ordentligt, har demokrati osv., hvad skulle problemet så være i, at den tyrkiske befolkning kunne beslutte at gå ind i EU, samtidig med at den danske befolkning beslutter at gå ud, hvis det er det, den danske befolkning ønsker?

Kl. 15.35

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

For os at se er der jo nogle meget mere markante ting i forhold til Tyrkiets eventuelle medlemskab af EU, som gør sig gældende, end det, hr. Søren Søndergaard lægger op til.

Det, der fra Enhedslistens side åbenbart er interessant, er menneskerettighederne og måske noget demokrati. Det, der for os er interessant, er også det, som er interessant for Enhedslisten, men det er også, at vi her taler om et land, der har en levestandard, der ligger helt i bund i forhold til gennemsnittet i EU. Og det betyder jo, at overførsler fra strukturfonde, regionalpolitik osv. fremover i høj grad ville tilsmile Tyrkiet, hvis de måtte komme ind i EU.

Samtidig ved vi, at det er et land med en anden tilgang til helt grundlæggende ting som demokrati og religion, hvor man altså har et islamsk samfund, som har nogle andre værdinormer end dem, vi kender til.

Hvis vi ser på listen fra Transparency International over lande med korruption, så kan vi se, at Tyrkiet ligger helt i top. Tyrkiet ligger på et ni-